

pro jiné obory zemědělství. Poněvadž jest nesporné, že žalobce konal u žalovaných strážní službu lesní, právem domáhá se na obou žalovaných jako vlastnících velkostatku, v jejich službách byl zaměstnán, vydání vysvědčení, ve kterém by byla vyznačena jeho skutečná činnost jako strážního zřízence lesního (lesního hajného). Jeho žalobní prosbě nevádí, že konal u žalovaných také službu polního hajného, ježto na konání této služby v tomto sporu nesejde.

Čís. 14941.

Nárok zaměstnancův na náhradu škody, ježto se zaměstnavatel nepostaral o řádné užívání služebního bytu, náleží k příslušnosti pracovních soudů.

(Rozh. ze dne 7. února 1936, Rv II 326/34.)

Žalobkyně domáhá se na žalovaném náhrady škody, ježto utrpěla úraz, stoupajíc po žebříku na půdu, a spatřuje zavinění žalovaného jakožto majitele domu v tom, že se nepostaral o schůdný přístup na půdu. Žalobkyně tvrdila, že uklízela u žalovaného kancelářské místnosti a že i jinak vypomáhala v domácnosti u žalovaného, začež dostávala volný byt v jeho domě a kromě toho měsíční služné a to až do doby svého úrazu, kdy se služební poměr žalobkyně u žalovaného ukončil a od kdy platila žalobkyně žalovanému měsíční nájemné 75 Kč. **P r v ý s o u d** (krajský soud) uznal žalobní nárok po právu, **o d v o l a c í s o u d** nikoliv.

N e j v y š š í s o u d zrušil oba rozsudky a žalobu odmítl.

D ů v o d y:

Jde o to, jakou povahu měl právní poměr mezi stranami v době úrazu. Podle tvrzení žalobkyně byl tehdy mezi stranami poměr služební a byt poskytovaný žalovaným žalobkyni byl bytem služebním, jehož příslušenstvím byla i půda. Žalovanému bylo také známo, že žalobkyně užívá půdy; týž jí výslovně zakázal jen ukládání hořlavých látek na půdě.

Shora uvedené údaje žalobkyně jsou rozhodné pro posouzení, který soud byl příslušný k uplatňování žalobního nároku (§ 41 druhý odstavec j. n.). Žalobkyně opodstatňovala nárok na náhradu škody tím, že se žalovaný nepostaral o řádné užívání služebního bytu. Takový náhradní nárok zaměstnancův proti zaměstnavateli však náleží k příslušnosti pracovního soudu, pokud se týče oddělení okresního soudu pro pracovní spory, a není-li pro soudní okres zřízen pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro spory pracovní, náleží k věcné příslušnosti okresních soudů (§ 42 zák. o prac. soudech). To plyne zejména z ustanovení § 2 c) zákona o prac. soudech, podle něhož jsou pracovní soudy příslušné rozhodovati o náhradních nárocích z poměru pracovního, služebního nebo učebního. Že služební byt jest součástí služebního poměru, plyne z § 2 f) zák. o prac. soudech, podle něhož rozhodují pracovní soudy o výpovědi, vyklizení nebo nájemném z bytů, jejich užívání zaměst-

navatel zaměstnanci poskytl bezplatně anebo za plat. Lhostejno, že v § 2 c) zákona o prac. soudech není uveden výslovně též nárok na náhradu škody, vzniklé při užívání služebního bytu, ježto v § 2 c) jsou uvedeny jen příkladmo («zejména») některé případy tam spadající. Bylo-li užívání služebního bytu a jeho příslušenství součástí služebního poměru a utrpěla-li žalobkyně při užívání služebního bytu úraz a vznášela-li proto náhradní nárok proti žalovanému, jde o spor naznačený v předpisu § 2 c) zák. o prac. soudech. V souzené věci byla podána žaloba dne 28. července 1932, tedy již po účinnosti zákona o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, čís. 131 Sb. z. a n., u krajského soudu v M., ač měla býti podána u okresního soudu v B. (srov. čís. 11733 Sb. n. s.). Jednal tudíž o žalobě soud, jenž se nemohl státi příslušným ani dohodou stran (§ 104 j. n.) a jsou proto rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením zmatečné podle § 477 čís. 3 c. ř. s. K této zmatečnosti jest přihlédnouti z úřadu (§§ 471 čís. 7, 513 c. ř. s.).

Čís. 14942.

Odstupné, ktoré si niekto vymienil za to, že sa vzdal nárokov z kúpo-predajnej, štátnym pozemkovým úradom už schválenej smluvy o zabranom majetku, nie je žalovateľné.

(Rozh. zo 7. februára 1936, Rv III 592/35.)

Cedent žalobkyne X. chcel si zadovážiť skráteným prídellovým pokračovaním zo zabraného veľkého majetku pozemkového Y-a určitý hospodársky objekt ako zbytkový statok so súhlasom Štátneho pozemkového úradu. K realizovaniu tohoto zamýšľaného úkonu nedošlo, hoci Štátny pozemkový úrad k odpredaju zbytkového statku rozhodnutím č. j. 23.228/30, II/3 C udelil zásadný súhlas a hoci X. so súhlasom žalovaného Dra F. ako právneho zástupcu odpredávateľa už koncom hospodárskeho roku 1928/1929 vstúpil do užitku zbytkového statku, lebo v roku 1933 oznámil Štátnemu pozemkovému úradu tak X. ako aj menom odpredávateľa žalovaný Dr. F., že X. pre finančné ťažkosti nie je v stave prevziať zbytkový statok, vyplatiť kúpnu cenu a všetky poplatky a že preto od kúpy odstupuje. Kúpa zbytkového statku bola potom so súhlasom Štátneho pozemkového úradu realizovaná v prospech iných kupiteľov pri podmienkach stanovených Štátnym pozemkovým úradom, ktoré aj čo do výšky kúpnej ceny boli v podstate rovnaké s podmienkami prv pre X-a stanovenými a tento v dôsledku toho odovzdal zbytkový statok do držby novým nabyvateľom. Žalobkyňa ako cesionárka X-a domáhala sa žalobou na žalovanom zaplata 150.000 Kč na tom základe, že celá transakcia bola prevedená na podnet žalovaného Dra F., ktorý prevzal poverenie od X-a, aby našiel nového kupiteľa pod podmienkou, že X. za postúpenie svojho čakateľského práva na zbytkový statok dostane v hotovosti vyplatené odstupné v sume 150.000 Kč. Všetky tri sudy žalobu zamietly. Najvyšší súd z týchto dôvodov: